

Arrest

nr. 266 691 van 14 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. DELHEZ en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een El Salvadoraans staatsburger, geboren in X in Teotepeque op X 1994. U woonde in het kanton El Angel met uw vrouw (...) en jullie kinderen (...) en (...). U werkte op het veld, samen met uw familieleden. Uw vrouw werkte in San Salvador als schoonmaakster.

Sinds 2012 betaalden jullie renta aan benedeleden in het kanton El Angel waar jullie woonden. Op het einde van elke maand werd een papiertje onder jullie deur gestopt waarin de bendes renta eisten. Jullie legden het geld in het papiertje en later werd het geld door de benedeleden opgehaald. Jullie betaalden in het begin 50 dollar per maand. In 2015 werd de renta verhoogd naar 80 dollar per maand omdat u niet met de bende wou samenwerken. De benedeleden hadden gevraagd dat u zou moeten aangeven wanneer de politie zou arriveren in de wijk of dat u hen eten zou moeten geven. Jullie gaven aan dat jullie liever meer betaalden, dan dat u met de benedeleden zou moeten samenwerken. In augustus 2019 kwamen drie gewapende benedeleden naar jullie huis. Ze vertelden dat ze geen geld meer wouden maar eisten dat u met hen zou samenwerken. Jullie weigerden en gaven opnieuw aan dat jullie liever renta betaalden. De benedeleden bleven aandringen op deze samenwerking en ze zeiden dat jullie geen keuze meer hadden. Jullie contacteerden een zus van uw vrouw in België. Zij kon na verloop van tijd vliegtickets voor jullie kopen. Na het incident in augustus betaalden jullie nog gedurende twee maanden renta aan de benedeleden.

Op 30 oktober 2019 reisde u samen met uw vrouw en uw twee kinderen per vliegtuig naar België. Jullie kwamen aan in België op 31 oktober 2019 en dienden een verzoek tot internationale bescherming in op 4 november 2019.

Enkele jaren voor jullie vertrek zijn de broers en zussen van uw vrouw ook uit El Salvador gevlucht en naar België gereisd om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. (...) werd op 16 oktober 2018 erkend als vluchteling. (...) en (...) werden op 25 mei 2018 erkend als vluchteling. (...) werd op 26 februari 2020 erkend als vluchteling.

Jullie verklaren niet terug te kunnen naar El Salvador waar jullie de bendes dienen te vrezten.

Ter staving van jullie verzoek leggen jullie volgende documenten neer: jullie identiteitskaarten, jullie paspoorten en de paspoorten van de twee kinderen, en jullie huwelijksakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u alsook uw partner niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie een gegronde vrees voor vervolging hebben, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, en evenmin dat jullie een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale

groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er ernstige twijfels kunnen worden geuit bij de door jullie geschetste verklaringen over de beweerde feiten die aan de basis zouden liggen van jullie vertrek.

Dient opgemerkt te worden dat jullie allesbehalve overtuigende verklaringen geven over de werkwijze van deze bende. Jullie beweren dat de bendeleden wilden dat u met hen ging samenwerken (CGVS 19/25808, p.11; CGVS 19/25808B, p.10-11). Waar ze ervoor door middel van een papertje maandelijks de renta en samenwerking zouden eisen, zouden midden augustus 2019 opeens drie gewapende bendeleden zijn langsgelopen aan jullie huis en zouden ze geëist hebben dat u met hen zou samenwerken. Jullie verklaren dat ze al sinds 2015 vroegen om samen te werken, en dat jullie dan meer moesten betalen omdat jullie dit weigerden (CGVS 19/25808, p.11; CGVS 19/25808B, p.10). In augustus 2019 gaven de bendeleden jullie geen keuze meer en eisten ze nog enkel dat u met hen ging samenwerken (CGVS 19/25808, p.11; CGVS 19/25808B, p.10). Dient hierbij opgemerkt te worden dat het niet plausibel is dat de bendeleden zeggen dat u “niet meer kon kiezen of u wou of niet”, maar dat de bendeleden hierna gewoon een keer per maand via een papertje u de keuze zouden geven om samen te werken (CGVS 19/25808, p.11). Dit contrasteert nogal met wat jullie herhaaldelijk verklaren, namelijk dat de bendeleden “bleven aandringen en aandringen” (CGVS 19/25808, p.11) en dat indien u niet met hen zou samenwerken, de bendeleden u “sowieso onder dwang [zouden] meenemen” (CGVS 19/25808B, p.12). Het is dan ook merkwaardig dat de bende, die zo graag zou hebben dat u met hen zou samenwerken, een afwachtende houding zou aannemen en zo veel geduld zou hebben. Immers was het geen onbekend gegeven waar jullie woonden, jullie betaalden maandelijks renta via een papertje dat de bendeleden onder de deur stopten en ze waren in augustus 2019 al eens langsgelopen. Als de bende werkelijk wou dat u met hen zou samenwerken, kan worden verwacht dat de bendeleden meer moeite zouden doen om hun eis kracht bij te zetten.

Bovendien hebben de bendeleden nooit verder verduidelijkt wat die samenwerking juist inhield. U zou moeten aangeven wanneer de politie zou arriveren in de wijk of u zou hen eten moeten geven (CGVS 19/25808, p.11). Ze zouden u ook een gsm kunnen geven (CGVS 19/25808, p.11). Dit blijft toch allemaal zeer vaag. Jullie getuigen dat de bendeleden in de papertjes bleven aandringen om samen te werken, maar de bendeleden zouden hierover geen verdere informatie verschaft hebben (CGVS 19/25808, p.11; CGVS 19/25808B, p.10). Bovendien weten jullie nog altijd niet met welke bende jullie problemen kenden en met welke bende u dus zou moeten samenwerken (CGVS 19/25808, p.5; CGVS 19/25808B, p.5), iets wat toch duidelijk zou mogen zijn indien u inderdaad veelvuldig met deze bende te maken zou hebben gehad. U denkt dat de bende MS-13 de controle had over uw dorp en dat het de bende MS-13 was aan wie jullie renta betaalden (CGVS 19/25808, p.5-6). Ook uw vrouw is niet zeker welke bende in jullie kanton zit, “maar de MS-13 zag je meer” (CGVS 19/25808B, p.5).

Voorts kan worden gewezen op de eigenaardige vaststelling dat jullie vervolgens, na het incident in augustus, geen verdere problemen hebben gekend met de bendeleden (CGVS 19/25808, p.11; CGVS 19/25808B, p.12 en 13). Gevraagd waarom de bendeleden na het incident in augustus 2019 niet meer zijn langsgelopen, antwoordt u “Ik denk dat ze niet meer gekomen zijn omdat ze erachter gekomen zijn dat ik er niet meer was, dat ik was vertrokken” (CGVS 19/25808, p.14). Nochtans geeft u zelf aan dat jullie nog twee maanden renta betaald hebben (CGVS 19/25808, p.11 en 13; CGVS 19/25808B, p.12), en dat ze die ene keer gekomen waren om u “te verwittigen dat het geen grap was” (CGVS 19/25808, p.14). Ook de andere verklaring waarom de bendeleden niet meer zijn langsgelopen, namelijk dat ze moesten wachten tot de bazen van uw vrouw terug waren van vakantie zodat uw vrouw in uw plaats thuis kon zijn voor de kinderen (CGVS 19/25808, p.11; CGVS 19/25808B, p.11 en 12), kan niet overtuigen. Jullie moesten aan de bendeleden laten weten wanneer de bazen van uw vrouw terug van hun verlof waren (CGVS 19/25808B, p.12). Het is opmerkelijk dat de bendeleden rekening zouden houden met dergelijke zaken, alsook dat ze zo lang op de terugkeer van uw vrouw zouden wachten, zonder ongeduldig te worden. Bovendien is het niet aannemelijk dat de bazen van uw vrouw voor dergelijke problemen zomaar hun identiteitsgegevens en whereabouts zouden geven aan bendeleden: u

verklaart dat de bende bewijs vroeg voor de afwezigheid gedurende twee maanden van haar bazen, waarop deze mensen de bende inzage zouden hebben verleend in hun paspoorten en vliegtuigtickets (CGVS 19/25808B, p.12 en 13). Verwacht mag worden dat een welgestelde familie zich liefst afzijdig houdt van dergelijke problemen met een bende.

Verder is het niet aannemelijk dat de benedeleden sinds jullie vertrek uit El Salvador nog drie keer bij uw zus zouden zijn langsgelopen. Uw zus vertelde dat ze kwaad waren omdat jullie het geld van de maand november niet betaald hadden (CGVS 19/25808, p.8 en 9) en omdat ze zei dat ze niet wist waar jullie waren (CGVS 19/25808, p.8 en 9). Waar jullie geen problemen meer kenden nadat de benedeleden langskwamen en aandrongen op een samenwerking, zouden de benedeleden nadat jullie in november niet betaald hadden meteen langsgelopen zijn bij uw zus (CGVS 19/25808, p.8 en 9). Verder verklaart u dat uw zus jullie renta moet bijbetalen (CGVS 19/25808, p.9), overigens een gegeven waar uw vrouw geen weet van heeft (CGVS 19/25808B, p.13-14). De verklaring dat jullie over zulke dingen niet spreken is niet afdoende (CGVS 19/25808B, p.14). Verder verklaart u dat de benedeleden aan uw broers en zussen gunsten vragen, maar dat ook zij liever meer betalen dan samenwerken (CGVS 19/25808, p.15). Dat zij ook gewoon zouden kunnen verder betalen zonder problemen te kennen met de benedeleden, doet opnieuw afbreuk aan jullie vrees voor vervolging vanwege de benedeleden.

Ook uit andere verklaringen blijkt dat jullie houding niet direct getuigt van een vrees voor vervolging door de benedeleden. Gevraagd of jullie na het incident in augustus 2019 extra maatregelen namen voor jullie veiligheid, antwoordt uw vrouw ontkennend en geeft ze aan dat jullie "op dezelfde manier verder blijven doen" (CGVS 19/25808B, p.11). Ook toen de zus van uw vrouw niks meer liet weten in verband met een eventueel vertrek naar België na het incident in augustus 2019, gingen jullie gewoon verder met jullie leven (CGVS 19/25808, p.11 en 12; CGVS 19/25808B, p.9). Er gingen telkens enkele weken voorbij waarin ze niks van zich liet horen en uw vrouw geeft aan dat jullie "dachten dat het niet zou doorgaan, om naar hier [België] te komen" (CGVS 19/25808, p.11 en 12; CGVS 19/25808B, p.8). Nochtans geven jullie aan dat jullie de dag na het incident in augustus 2019 al dachten aan een vertrek uit El Salvador (CGVS 19/25808B, p.9). Jullie gingen ondertussen ook al jullie paspoorten aanvragen (CGVS 19/25808, p.11; CGVS 19/25808B, p.9-10) maar wachtten schijnbaar geduldig op een antwoord van de zus van uw vrouw. Verwacht mag worden dat jullie, zogezegd geconfronteerd met een zeer bedreigende situatie, toch nadrukkelijker proberen het contact te onderhouden met de persoon die jullie uit die situatie kan redden.

Verder zijn jullie verklaringen wat betreft jullie laatste werkdagen in El Salvador onverenigbaar met jullie beweerde vrees. U geeft aan dat u niet meer ging werken na het incident in augustus (CGVS 19/25808, p.16), maar u zegt er dan wel bij dat u bezig was met het oogsten en dat u bleef werken op het veld tot de maand voor u naar België kwam (CGVS 19/25808, p.8 en 12). Uw vrouw geeft ook aan dat u de laatste week voor jullie vertrek uit El Salvador gewoon naar het veld ging om te gaan kijken (CGVS 19/25808B, p.6). Daarnaast bleef uw vrouw werken tot een week voor jullie vertrek (CGVS 19/25808, p.12; CGVS 19/25808B, p.8), en bleef ze het openbaar vervoer nemen vanuit jullie dorp naar haar werkplaats in de kolonie Escalon (CGVS 19/25808B, p.4 en 8). Bovenstaande vaststellingen doen opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas. Ook uit andere verklaringen blijkt dat jullie gedrag niet strookt met uw beweerde vrees. Uw vrouw geeft aan dat jullie enkel de maand voor vertrek nog naar de kerk gingen, maar dat zij de week ervoor niet meer is gegaan (CGVS 19/25808B, p.4). U verklaart dat u voor de laatste keer naar de kerk ging de zaterdag voor u naar België reisde, en dat u in de periode voor vertrek nog vaak naar de kerk ging (CGVS 19/25808, p.4). Bovendien bleven jullie kinderen naar school gaan tot de dag voor jullie vertrek uit El Salvador (CGVS 19/25808, p.4 en CGVS 19/25808B, p.6). Het feit jullie bijna dagelijks het huis verlieten om te gaan werken, de kinderen naar school te brengen en naar de kerk te gaan, wijst niet onmiddellijk op een dringende nood aan bescherming.

Jullie bleven bovendien al die tijd, dus tot jullie vertrek uit El Salvador, in jullie huis wonen, ondanks dat de benedeleden wisten waar jullie woonden (CGVS 19/25808, p.12; CGVS 19/25808B, p.9). Jullie verklaren dat jullie nog elke maand betaalden en daarom met rust gelaten werden (CGVS 19/25808, p.11; CGVS 19/25808B, p.12). Dit is opmerkelijk, de benedeleden zeiden immers in augustus dat ze geen geld meer wilden maar enkel wouden samenwerken (CGVS 19/25808, p.12). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen onherroepelijk de geloofwaardigheid van de door jullie geschetste gebeurtenissen en vrees.

Tot slot wordt vastgesteld dat nergens uit jullie verklaringen blijkt dat jullie beweerde problemen in El Salvador verband houden met de problemen van de broers en zussen van uw vrouw die enkele jaren

geleden naar België vluchtten (CGVS 19/25808, p.7 en 15; CGVS 19/25808B, p.7). De oudste zus van uw vrouw, (...), is al bijna 20 jaar in België via haar werk (CGVS 19/25808B, p.7). De andere broers en zussen van uw vrouw ((...), (...), (...)) zouden enkele jaren geleden gevlucht zijn uit El Salvador en naar België zijn gegaan. Jullie weten amper iets over hun problemen en hun reden voor vertrek uit El Salvador (CGVS 19/25808, p.7; CGVS 19/25808B, p.7). Uw vrouw geeft aan dat de problemen gelinkt zijn (CGVS 19/25808B, p.7). Echter, gevraagd welke problemen zij dan hadden, verklaart uw vrouw dat ze het niet precies weet, dat er nog andere problemen zijn waarvan ze niet op de hoogte is en dat het omwille van de bedreigingen is (CGVS 19/25808B, p.7). U verklaart dat het gelinkt is “omwille van hetzelfde, als je daarbuiten komt, met de bendes en de bedreigingen”, waarmee u dus weinig concreet wordt (CGVS 19/25808, p.7). Bovendien geeft u wat later zelf aan dat hun problemen niet gelinkt zijn aan jullie problemen (CGVS 19/25808, p.15). Dat er onmogelijk een verband kan worden ontwaard tussen hun problemen en de problemen die jullie zouden hebben gekend, hoeft hier geen verder betoog.

De som van alle voorgaande vaststellingen betekent dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk persoonlijk geïsoleerd werd door een criminele bende in El Salvador, noch dat u daarom bij terugkeer vergeldingen vreest van hen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, evenmin dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele

bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Eenzelfde beslissing werd ook voor uw vrouw genomen.

De door jullie neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de beslissing. Jullie paspoorten en de paspoorten van de kinderen, jullie identiteitskaarten en jullie huwelijksakte bevestigen jullie identiteit en herkomst, zaken die hier niet ter discussie staan. Deze documenten tonen echter niet aan dat jullie een persoonlijke vrees voor vervolging koesteren of een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een El Salvadoraans staatsburger, geboren in Teotepeque op 17 februari 1992. U woonde in het kanton El Angel met uw man (...) en jullie kinderen (...) en (...). U werkte in San Salvador als schoonmaakster. Uw man werkte op het veld, samen met zijn familieleden.

Sinds 2012 betaalden jullie renta aan benedeleden in het kanton El Angel waar jullie woonden. Op het einde van elke maand werd een papiertje onder jullie deur gestopt waarin de bendes renta eisten. Jullie legden het geld in het papiertje en later werd het geld door de benedeleden opgehaald. Jullie betaalden in het begin 50 dollar per maand. In 2015 werd de renta verhoogd naar 80 dollar per maand omdat uw man niet met de bende wou samenwerken. De benedeleden eisten dat hij zou moeten aangeven wanneer de politie zou arriveren in de wijk of dat hij hen eten zou moeten geven. Jullie gaven aan dat jullie liever meer betaalden, dan dat uw man met de benedeleden zou moeten samenwerken. In augustus 2019 kwamen drie gewapende benedeleden naar jullie huis. Ze vertelden dat ze geen geld meer wouden maar eisten dat uw man met hen zou samenwerken. Jullie weigerden en gaven opnieuw aan dat jullie liever renta betaalden. De benedeleden bleven aandringen op deze samenwerking en ze zeiden dat jullie geen keuze meer hadden. Jullie contacteerden uw oudste zus in België. Zij kon na verloop van tijd vliegtickets voor jullie kopen. Na het incident in augustus betaalden jullie nog gedurende twee maanden renta aan de benedeleden.

Op 30 oktober 2019 reisde u samen met uw man en jullie twee kinderen per vliegtuig naar België. Jullie kwamen aan in België op 31 oktober 2019 en dienden een verzoek tot internationale bescherming in op 4 november 2019.

Enkele jaren voor jullie vertrek zijn enkelen van uw broers en zussen ook uit El Salvador gevlucht en naar België gereisd om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. (...) werd op 16 oktober 2018 erkend als vluchteling. (...) en (...) werden op 25 mei 2018 erkend als vluchteling. (...) werd op 26 februari 2020 erkend als vluchteling.

Jullie verklaren niet terug te kunnen naar El Salvador waar jullie de bendes dienen te vrezten.

Ter staving van jullie verzoek leggen jullie volgende documenten neer: jullie identiteitskaarten, jullie paspoorten en de paspoorten van de twee kinderen, en jullie huwelijksakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig steunt op dezelfde motieven die uw man, (...), in het kader van zijn verzoek heeft aangehaald. In het kader van zijn verzoek werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

“Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u alsook uw partner niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie een gegronde vrees voor vervolging hebben, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, en evenmin dat jullie een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade,

zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er ernstige twijfels kunnen worden geuit bij de door jullie geschetste verklaringen over de beweerde feiten die aan de basis zouden liggen van jullie vertrek.

Dient opgemerkt te worden dat jullie allesbehalve overtuigende verklaringen geven over de werkwijze van deze bende. Jullie beweren dat de bendeleden wilden dat u met hen ging samenwerken (CGVS 19/25808, p.11; CGVS 19/25808B, p.10-11). Waar ze ervoor door middel van een papiertje maandelijks de renta en samenwerking zouden eisen, zouden midden augustus 2019 opeens drie gewapende bendeleden zijn langsgesproken aan jullie huis en zouden ze geëist hebben dat u met hen zou samenwerken. Jullie verklaren dat ze al sinds 2015 vroegen om samen te werken, en dat jullie dan meer moesten betalen omdat jullie dit weigerden (CGVS 19/25808, p.11; CGVS 19/25808B, p.10). In augustus 2019 gaven de bendeleden jullie geen keuze meer en eisten ze nog enkel dat u met hen ging samenwerken (CGVS 19/25808, p.11; CGVS 19/25808B, p.10). Dient hierbij opgemerkt te worden dat het niet plausibel is dat de bendeleden zeggen dat u “niet meer kon kiezen of u wou of niet”, maar dat de bendeleden hierna gewoon een keer per maand via een papiertje u de keuze zouden geven om samen te werken (CGVS 19/25808, p.11). Dit contrasteert nogal met wat jullie herhaaldelijk verklaren, namelijk dat de bendeleden “bleven aandringen en aandringen” (CGVS 19/25808, p.11) en dat indien u niet met hen zou samenwerken, de bendeleden u “sowieso onder dwang [zouden] meenemen” (CGVS 19/25808B, p.12). Het is dan ook merkwaardig dat de bende, die zo graag zou hebben dat u met hen zou samenwerken, een afwachtende houding zou aannemen en zo veel geduld zou hebben. Immers was het geen onbekend gegeven waar jullie woonden, jullie betaalden maandelijks renta via een papiertje dat de bendeleden onder de deur stopten en ze waren in augustus 2019 al eens langsgesproken. Als de bende werkelijk wou dat u met hen zou samenwerken, kan worden verwacht dat de bendeleden meer moeite zouden doen om hun eis kracht bij te zetten.

Bovendien hebben de bendeleden nooit verder verduidelijkt wat die samenwerking juist inhield. U zou moeten aangeven wanneer de politie zou arriveren in de wijk of u zou hen eten moeten geven (CGVS 19/25808, p.11). Ze zouden u ook een gsm kunnen geven (CGVS 19/25808, p.11). Dit blijft toch allemaal zeer vaag. Jullie getuigen dat de bendeleden in de papiertjes bleven aandringen om samen te werken, maar de bendeleden zouden hierover geen verdere informatie verschaft hebben (CGVS 19/25808, p.11; CGVS 19/25808B, p.10). Bovendien weten jullie nog altijd niet met welke bende jullie problemen kenden en met welke bende u dus zou moeten samenwerken (CGVS 19/25808, p.5; CGVS

19/25808B, p.5), iets wat toch duidelijk zou mogen zijn indien u inderdaad veelvuldig met deze bende te maken zou hebben gehad. U denkt dat de bende MS-13 de controle had over uw dorp en dat het de bende MS-13 was aan wie jullie renta betaalden (CGVS 19/25808, p.5-6). Ook uw vrouw is niet zeker welke bende in jullie kanton zit, "maar de MS-13 zag je meer" (CGVS 19/25808B, p.5).

Voorts kan worden gewezen op de eigenaardige vaststelling dat jullie vervolgens, na het incident in augustus, geen verdere problemen hebben gekend met de bendeleden (CGVS 19/25808, p.11; CGVS 19/25808B, p.12 en 13). Gevraagd waarom de bendeleden na het incident in augustus 2019 niet meer zijn langsgekomen, antwoordt u "Ik denk dat ze niet meer gekomen zijn omdat ze erachter gekomen zijn dat ik er niet meer was, dat ik was vertrokken" (CGVS 19/25808, p.14). Nochtans geeft u zelf aan dat jullie nog twee maanden renta betaald hebben (CGVS 19/25808, p.11 en 13; CGVS 19/25808B, p.12), en dat ze die ene keer gekomen waren om u "te verwittigen dat het geen grap was" (CGVS 19/25808, p.14). Ook de andere verklaring waarom de bendeleden niet meer zijn langsgekomen, namelijk dat ze moesten wachten tot de bazen van uw vrouw terug waren van vakantie zodat uw vrouw in uw plaats thuis kon zijn voor de kinderen (CGVS 19/25808, p.11; CGVS 19/25808B, p.11 en 12), kan niet overtuigen. Jullie moesten aan de bendeleden laten weten wanneer de bazen van uw vrouw terug van hun verlof waren (CGVS 19/25808B, p.12). Het is opmerkelijk dat de bendeleden rekening zouden houden met dergelijke zaken, alsook dat ze zo lang op de terugkeer van uw vrouw zouden wachten, zonder ongeduldig te worden. Bovendien is het niet aannemelijk dat de bazen van uw vrouw voor dergelijke problemen zomaar hun identiteitsgegevens en whereabouts zouden geven aan bendeleden: u verklaart dat de bende bewijs vroeg voor de afwezigheid gedurende twee maanden van haar bazen, waarop deze mensen de bende inzage zouden hebben verleend in hun paspoorten en vliegtuigtickets (CGVS 19/25808B, p.12 en 13). Verwacht mag worden dat een welgestelde familie zich liefst afzijdig houdt van dergelijke problemen met een bende.

Verder is het niet aannemelijk dat de bendeleden sinds jullie vertrek uit El Salvador nog drie keer bij uw zus zouden zijn langsgekomen. Uw zus vertelde dat ze kwaad waren omdat jullie het geld van de maand november niet betaald hadden (CGVS 19/25808, p.8 en 9) en omdat ze zei dat ze niet wist waar jullie waren (CGVS 19/25808, p.8 en 9). Waar jullie geen problemen meer kenden nadat de bendeleden langskwamen en aandrongen op een samenwerking, zouden de bendeleden nadat jullie in november niet betaald hadden meteen langsgekomen zijn bij uw zus (CGVS 19/25808, p.8 en 9). Verder verklaart u dat uw zus jullie renta moet bijbetalen (CGVS 19/25808, p.9), overigens een gegeven waar uw vrouw geen weet van heeft (CGVS 19/25808B, p.13-14). De verklaring dat jullie over zulke dingen niet spreken is niet afdoende (CGVS 19/25808B, p.14). Verder verklaart u dat de bendeleden aan uw broers en zussen gunsten vragen, maar dat ook zij liever meer betalen dan samenwerken (CGVS 19/25808, p.15). Dat zij ook gewoon zouden kunnen verder betalen zonder problemen te kennen met de bendeleden, doet opnieuw afbreuk aan jullie vrees voor vervolging vanwege de bendeleden.

Ook uit andere verklaringen blijkt dat jullie houding niet direct getuigt van een vrees voor vervolging door de bendeleden. Gevraagd of jullie na het incident in augustus 2019 extra maatregelen namen voor jullie veiligheid, antwoordt uw vrouw ontkennend en geeft ze aan dat jullie "op dezelfde manier verder blijven doen" (CGVS 19/25808B, p.11). Ook toen de zus van uw vrouw niks meer liet weten in verband met een eventueel vertrek naar België na het incident in augustus 2019, gingen jullie gewoon verder met jullie leven (CGVS 19/25808, p.11 en 12; CGVS 19/25808B, p.9). Er gingen telkens enkele weken voorbij waarin ze niks van zich liet horen en uw vrouw geeft aan dat jullie "dachten dat het niet zou doorgaan, om naar hier [België] te komen" (CGVS 19/25808, p.11 en 12; CGVS 19/25808B, p.8). Nochtans geven jullie aan dat jullie de dag na het incident in augustus 2019 al dachten aan een vertrek uit El Salvador (CGVS 19/25808B, p.9). Jullie gingen ondertussen ook al jullie paspoorten aanvragen (CGVS 19/25808, p.11; CGVS 19/25808B, p.9-10) maar wachtten schijnbaar geduldig op een antwoord van de zus van uw vrouw. Verwacht mag worden dat jullie, zagezegd geconfronteerd met een zeer bedreigende situatie, toch nadrukkelijker proberen het contact te onderhouden met de persoon die jullie uit die situatie kan redden.

Verder zijn jullie verklaringen wat betreft jullie laatste werkdagen in El Salvador onverenigbaar met jullie beweerde vrees. U geeft aan dat u niet meer ging werken na het incident in augustus (CGVS 19/25808, p.16), maar u zegt er dan wel bij dat u bezig was met het oogsten en dat u bleef werken op het veld tot de maand voor u naar België kwam (CGVS 19/25808, p.8 en 12). Uw vrouw geeft ook aan dat u de laatste week voor jullie vertrek uit El Salvador gewoon naar het veld ging om te gaan kijken (CGVS 19/25808B, p.6). Daarnaast bleef uw vrouw werken tot een week voor jullie vertrek (CGVS 19/25808, p.12; CGVS 19/25808B, p.8), en bleef ze het openbaar vervoer nemen vanuit jullie dorp naar haar werkplaats in de kolonie Escalon (CGVS 19/25808B, p.4 en 8). Bovenstaande vaststellingen doen

opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas. Ook uit andere verklaringen blijkt dat jullie gedrag niet strookt met uw beweerde vrees. Uw vrouw geeft aan dat jullie enkel de maand voor vertrek nog naar de kerk gingen, maar dat zij de week ervoor niet meer is gegaan (CGVS 19/25808B, p.4). U verklaart dat u voor de laatste keer naar de kerk ging de zaterdag voor u naar België reisde, en dat u in de periode voor vertrek nog vaak naar de kerk ging (CGVS 19/25808, p.4). Bovendien bleven jullie kinderen naar school gaan tot de dag voor jullie vertrek uit El Salvador (CGVS 19/25808, p.4 en CGVS 19/25808B, p.6). Het feit jullie bijna dagelijks het huis verlieten om te gaan werken, de kinderen naar school te brengen en naar de kerk te gaan, wijst niet onmiddellijk op een dringende nood aan bescherming.

Jullie bleven bovendien al die tijd, dus tot jullie vertrek uit El Salvador, in jullie huis wonen, ondanks dat de bendeleden wisten waar jullie woonden (CGVS 19/25808, p.12; CGVS 19/25808B, p.9). Jullie verklaren dat jullie nog elke maand betaalden en daarom met rust gelaten werden (CGVS 19/25808, p.11; CGVS 19/25808B, p.12). Dit is opmerkelijk, de bendeleden zeiden immers in augustus dat ze geen geld meer wilden maar enkel wouden samenwerken (CGVS 19/25808, p.12). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen onherroepelijk de geloofwaardigheid van de door jullie geschetste gebeurtenissen en vrees.

Tot slot wordt vastgesteld dat nergens uit jullie verklaringen blijkt dat jullie beweerde problemen in El Salvador verband houden met de problemen van de broers en zussen van uw vrouw die enkele jaren geleden naar België vluchtten (CGVS 19/25808, p.7 en 15; CGVS 19/25808B, p.7). De oudste zus van uw vrouw, (...), is al bijna 20 jaar in België via haar werk (CGVS 19/25808B, p.7). De andere broers en zussen van uw vrouw ((...), (...), (...) en (...)) zouden enkele jaren geleden gevlucht zijn uit El Salvador en naar België zijn gegaan. Jullie weten amper iets over hun problemen en hun reden voor vertrek uit El Salvador (CGVS 19/25808, p.7; CGVS 19/25808B, p.7). Uw vrouw geeft aan dat de problemen gelinkt zijn (CGVS 19/25808B, p.7). Echter, gevraagd welke problemen zij dan hadden, verklaart uw vrouw dat ze het niet precies weet, dat er nog andere problemen zijn waarvan ze niet op de hoogte is en dat het omwille van de bedreigingen is (CGVS 19/25808B, p.7). U verklaart dat het gelinkt is "omwille van hetzelfde, als je daarbuiten komt, met de bendes en de bedreigingen", waarmee u dus weinig concreet wordt (CGVS 19/25808, p.7). Bovendien geeft u wat later zelf aan dat hun problemen niet gelinkt zijn aan jullie problemen (CGVS 19/25808, p.15). Dat er onmogelijk een verband kan worden ontwaard tussen hun problemen en de problemen die jullie zouden hebben gekend, hoeft hier geen verder betoog.

De som van alle voorgaande vaststellingen betekent dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk persoonlijk geïsoleerd werd door een criminele bende in El Salvador, noch dat u daarom bij terugkeer vergeldingen vreest van hen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, evenmin dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden

voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken." Eenzelfde beslissing werd ook voor uw man genomen.

De door jullie neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de beslissing. Jullie paspoorten en de paspoorten van de kinderen, jullie identiteitskaarten en jullie huwelijksakte bevestigen jullie identiteit en herkomst, zaken die hier niet ter discussie staan. Deze documenten tonen echter niet aan dat jullie een persoonlijke vrees voor vervolging koesteren of een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van "de beginselen van behoorlijk bestuur, van zorgvuldigheid en voorzorg".

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekers evenmin als vluchteling erkennen of hen de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

"Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er ernstige twijfels kunnen worden geuit bij de door jullie geschetste verklaringen over de beweerde feiten die aan de basis zouden liggen van jullie vertrek.

Dient opgemerkt te worden dat jullie allesbehalve overtuigende verklaringen geven over de werkwijze van deze bende. Jullie beweren dat de bendeleden wilden dat u met hen ging samenwerken (CGVS 19/25808, p.11; CGVS 19/25808B, p.10-11). Waar ze ervoor door middel van een papiertje maandelijks de renta en samenwerking zouden eisen, zouden midden augustus 2019 opeens drie gewapende bendeleden zijn langsgelopen aan jullie huis en zouden ze geëist hebben dat u met hen zou samenwerken. Jullie verklaren dat ze al sinds 2015 vroegen om samen te werken, en dat jullie dan meer moesten betalen omdat jullie dit weigerden (CGVS 19/25808, p.11; CGVS 19/25808B, p.10). In augustus 2019 gaven de bendeleden jullie geen keuze meer en eisten ze nog enkel dat u met hen ging samenwerken (CGVS 19/25808, p.11; CGVS 19/25808B, p.10). Dient hierbij opgemerkt te worden dat het niet plausibel is dat de bendeleden zeggen dat u "niet meer kon kiezen of u wou of niet", maar dat de bendeleden hierna gewoon een keer per maand via een papiertje u de keuze zouden geven om samen te werken (CGVS 19/25808, p.11). Dit contrasteert nogal met wat jullie herhaaldelijk verklaren,

namelijk dat de benedeleden “bleven aandringen en aandringen” (CGVS 19/25808, p.11) en dat indien u niet met hen zou samenwerken, de benedeleden u “sowieso onder dwang [zouden] meenemen” (CGVS 19/25808B, p.12). Het is dan ook merkwaardig dat de bende, die zo graag zou hebben dat u met hen zou samenwerken, een afwachtende houding zou aannemen en zo veel geduld zou hebben. Immers was het geen onbekend gegeven waar jullie woonden, jullie betaalden maandelijks renta via een papiertje dat de benedeleden onder de deur stopten en ze waren in augustus 2019 al eens langsgekomen. Als de bende werkelijk wou dat u met hen zou samenwerken, kan worden verwacht dat de benedeleden meer moeite zouden doen om hun eis kracht bij te zetten.

(...) Bovendien weten jullie nog altijd niet met welke bende jullie problemen kenden en met welke bende u dus zou moeten samenwerken (CGVS 19/25808, p.5; CGVS 19/25808B, p.5), iets wat toch duidelijk zou mogen zijn indien u inderdaad veelvuldig met deze bende te maken zou hebben gehad. U denkt dat de bende MS-13 de controle had over uw dorp en dat het de bende MS-13 was aan wie jullie renta betaalden (CGVS 19/25808, p.5-6). Ook uw vrouw is niet zeker welke bende in jullie kanton zit, “maar de MS-13 zag je meer” (CGVS 19/25808B, p.5).

Voorts kan worden gewezen op de eigenaardige vaststelling dat jullie vervolgens, na het incident in augustus, geen verdere problemen hebben gekend met de benedeleden (CGVS 19/25808, p.11; CGVS 19/25808B, p.12 en 13). Gevraagd waarom de benedeleden na het incident in augustus 2019 niet meer zijn langsgekomen, antwoordt u “Ik denk dat ze niet meer gekomen zijn omdat ze erachter gekomen zijn dat ik er niet meer was, dat ik was vertrokken” (CGVS 19/25808, p.14). Nochtans geeft u zelf aan dat jullie nog twee maanden renta betaald hebben (CGVS 19/25808, p.11 en 13; CGVS 19/25808B, p.12), en dat ze die ene keer gekomen waren om u “te verwittigen dat het geen grap was” (CGVS 19/25808, p.14). Ook de andere verklaring waarom de benedeleden niet meer zijn langsgekomen, namelijk dat ze moesten wachten tot de bazen van uw vrouw terug waren van vakantie zodat uw vrouw in uw plaats thuis kon zijn voor de kinderen (CGVS 19/25808, p.11; CGVS 19/25808B, p.11 en 12), kan niet overtuigen. Jullie moesten aan de benedeleden laten weten wanneer de bazen van uw vrouw terug van hun verlof waren (CGVS 19/25808B, p.12). Het is opmerkelijk dat de benedeleden rekening zouden houden met dergelijke zaken, alsook dat ze zo lang op de terugkeer van uw vrouw zouden wachten, zonder ongeduldig te worden. Bovendien is het niet aannemelijk dat de bazen van uw vrouw voor dergelijke problemen zomaar hun identiteitsgegevens en whereabouts zouden geven aan benedeleden: u verklaart dat de bende bewijs vroeg voor de afwezigheid gedurende twee maanden van haar bazen, waarop deze mensen de bende inzage zouden hebben verleend in hun paspoorten en vliegtuigtickets (CGVS 19/25808B, p.12 en 13). Verwacht mag worden dat een welgestelde familie zich liefst afzijdig houdt van dergelijke problemen met een bende.

Verder is het niet aannemelijk dat de benedeleden sinds jullie vertrek uit El Salvador nog drie keer bij uw zus zouden zijn langsgekomen. Uw zus vertelde dat ze kwaad waren omdat jullie het geld van de maand november niet betaald hadden (CGVS 19/25808, p.8 en 9) en omdat ze zei dat ze niet wist waar jullie waren (CGVS 19/25808, p.8 en 9). Waar jullie geen problemen meer kenden nadat de benedeleden langskwamen en aandrongen op een samenwerking, zouden de benedeleden nadat jullie in november niet betaald hadden meteen langsgekomen zijn bij uw zus (CGVS 19/25808, p.8 en 9). Verder verklaart u dat uw zus jullie renta moet bijbetalen (CGVS 19/25808, p.9), overigens een gegeven waar uw vrouw geen weet van heeft (CGVS 19/25808B, p.13-14). De verklaring dat jullie over zulke dingen niet spreken is niet afdoende (CGVS 19/25808B, p.14). Verder verklaart u dat de benedeleden aan uw broers en zussen gunsten vragen, maar dat ook zij liever meer betalen dan samenwerken (CGVS 19/25808, p.15). Dat zij ook gewoon zouden kunnen verder betalen zonder problemen te kennen met de benedeleden, doet opnieuw afbreuk aan jullie vrees voor vervolging vanwege de benedeleden.

Ook uit andere verklaringen blijkt dat jullie houding niet direct getuigt van een vrees voor vervolging door de benedeleden. Gevraagd of jullie na het incident in augustus 2019 extra maatregelen namen voor jullie veiligheid, antwoordt uw vrouw ontkennend en geeft ze aan dat jullie “op dezelfde manier verder blijven doen” (CGVS 19/25808B, p.11). Ook toen de zus van uw vrouw niks meer liet weten in verband met een eventueel vertrek naar België na het incident in augustus 2019, gingen jullie gewoon verder met jullie leven (CGVS 19/25808, p.11 en 12; CGVS 19/25808B, p.9). Er gingen telkens enkele weken voorbij waarin ze niks van zich liet horen en uw vrouw geeft aan dat jullie “dachten dat het niet zou doorgaan, om naar hier [België] te komen” (CGVS 19/25808, p.11 en 12; CGVS 19/25808B, p.8). Nochtans geven jullie aan dat jullie de dag na het incident in augustus 2019 al dachten aan een vertrek uit El Salvador (CGVS 19/25808B, p.9). Jullie gingen ondertussen ook al jullie paspoorten aanvragen (CGVS 19/25808, p.11; CGVS 19/25808B, p.9-10) maar wachtten schijnbaar geduldig op een antwoord van de zus van uw vrouw. Verwacht mag worden dat jullie, zagezegd geconfronteerd met een zeer bedreigende situatie,

toch nadrukkelijker proberen het contact te onderhouden met de persoon die jullie uit die situatie kan redden.

Verder zijn jullie verklaringen wat betreft jullie laatste werkdagen in El Salvador onverenigbaar met jullie beweerde vrees. U geeft aan dat u niet meer ging werken na het incident in augustus (CGVS 19/25808, p.16), maar u zegt er dan wel bij dat u bezig was met het oogsten en dat u bleef werken op het veld tot de maand voor u naar België kwam (CGVS 19/25808, p.8 en 12). Uw vrouw geeft ook aan dat u de laatste week voor jullie vertrek uit El Salvador gewoon naar het veld ging om te gaan kijken (CGVS 19/25808B, p.6). Daarnaast bleef uw vrouw werken tot een week voor jullie vertrek (CGVS 19/25808, p.12; CGVS 19/25808B, p.8), en bleef ze het openbaar vervoer nemen vanuit jullie dorp naar haar werkplaats in de kolonie Escalon (CGVS 19/25808B, p.4 en 8). Bovenstaande vaststellingen doen opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas. Ook uit andere verklaringen blijkt dat jullie gedrag niet strookt met uw beweerde vrees. Uw vrouw geeft aan dat jullie enkel de maand voor vertrek nog naar de kerk gingen, maar dat zij de week ervoor niet meer is gegaan (CGVS 19/25808B, p.4). U verklaart dat u voor de laatste keer naar de kerk ging de zaterdag voor u naar België reisde, en dat u in de periode voor vertrek nog vaak naar de kerk ging (CGVS 19/25808, p.4). Bovendien bleven jullie kinderen naar school gaan tot de dag voor jullie vertrek uit El Salvador (CGVS 19/25808, p.4 en CGVS 19/25808B, p.6). Het feit jullie bijna dagelijks het huis verlieten om te gaan werken, de kinderen naar school te brengen en naar de kerk te gaan, wijst niet onmiddellijk op een dringende nood aan bescherming.

Jullie bleven bovendien al die tijd, dus tot jullie vertrek uit El Salvador, in jullie huis wonen, ondanks dat de bendeleden wisten waar jullie woonden (CGVS 19/25808, p.12; CGVS 19/25808B, p.9). Jullie verklaren dat jullie nog elke maand betaalden en daarom met rust gelaten werden (CGVS 19/25808, p.11; CGVS 19/25808B, p.12). Dit is opmerkelijk, de bendeleden zeiden immers in augustus dat ze geen geld meer wilden maar enkel wouden samenwerken (CGVS 19/25808, p.12). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen onherroepelijk de geloofwaardigheid van de door jullie geschetste gebeurtenissen en vrees.

Tot slot wordt vastgesteld dat nergens uit jullie verklaringen blijkt dat jullie beweerde problemen in El Salvador verband houden met de problemen van de broers en zussen van uw vrouw die enkele jaren geleden naar België vluchtten (CGVS 19/25808, p.7 en 15; CGVS 19/25808B, p.7). De oudste zus van uw vrouw, (...), is al bijna 20 jaar in België via haar werk (CGVS 19/25808B, p.7). De andere broers en zussen van uw vrouw ((...), (...), (...)) en (...) zouden enkele jaren geleden gevlucht zijn uit El Salvador en naar België zijn gegaan. Jullie weten amper iets over hun problemen en hun reden voor vertrek uit El Salvador (CGVS 19/25808, p.7; CGVS 19/25808B, p.7). Uw vrouw geeft aan dat de problemen gelinkt zijn (CGVS 19/25808B, p.7). Echter, gevraagd welke problemen zij dan hadden, verklaart uw vrouw dat ze het niet precies weet, dat er nog andere problemen zijn waarvan ze niet op de hoogte is en dat het omwille van de bedreigingen is (CGVS 19/25808B, p.7). U verklaart dat het gelinkt is "omwille van hetzelfde, als je daarbuiten komt, met de bendes en de bedreigingen", waarmee u dus weinig concreet wordt (CGVS 19/25808, p.7). Bovendien geeft u wat later zelf aan dat hun problemen niet gelinkt zijn aan jullie problemen (CGVS 19/25808, p.15). Dat er onmogelijk een verband kan worden ontwaard tussen hun problemen en de problemen die jullie zouden hebben gekend, hoeft hier geen verder betoog.

De som van alle voorgaande vaststellingen betekent dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk persoonlijk gevisieerd werd door een criminele bende in El Salvador, noch dat u daarom bij terugkeer vergeldingen vreest van hen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, evenmin dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd

in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekers verklaren dat zij El Salvador hebben verlaten omdat zij door leden van een bende zou zijn afgeperst en bedreigd.

Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus "*El Salvador: Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, worden als een risicoprofiel aangemerkt en behoeven verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald profiel, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*).

Het risico voor verzoekers moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt, waarbij van hen mag worden verwacht dat zij concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van hun profiel dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoekers bestaat om bij terugkeer naar hun land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade, moeten hun individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat op basis van verzoekers verklaringen, er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hen de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten.

De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker en zijn echtgenote niet weten door welke bende zij precies gevisieerd worden. Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in El Salvador zeer veel wijken onder de controle staan van een welbepaalde bende en dat er daardoor zelfs belemmeringen van de bewegingsvrijheid bestaan in die zin dat de bendes die de wijk waarin men woonachtig is controleert, het gevaarlijk maken voor de inwoners om te reizen, te werken en naar school te gaan en dat bedeede mensen die in een door een andere bende gecontroleerde wijk wonen zelfs geen toegang verlenen tot hun territorium, zelfs wanneer men met het openbaar vervoer reist. Het is zelfs zo dat wanneer bendeleden ontdekken dat een persoon in een door een rivaliserende bende gecontroleerd gebied woont, deze persoon riskeert te worden gedood, geslagen of niet te worden toegelaten tot het territorium. Hieruit blijkt een strikte afbakening van de territoria die door bendes worden gecontroleerd.

Verzoekster verklaarde evenwel niet zeker te weten welke bende er actief was in haar kanton, maar stelde wel dat MS 13 er meer te zien was (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 5). Verzoeker stelde zelfs dat het niet mogelijk was om 's nachts rond te lopen omwille van de aanwezigheid van *“bendes”* en denk zelfs dat zowel bende MS 13 als bende 18 er aanwezig zijn om vervolgens aan te geven dat hij denkt de bende MS 13 de controle had over het dorp, maar dat bende 18 het dorp wel kon binnenkomen, maar niet samen kon zijn met bende MS 13 omdat ze niet goed konden opschieten met elkaar (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 4, 5).

Dergelijke verklaringen zijn in het licht van voormelde informatie niet geloofwaardig te noemen. Gelet op de controledrang van bendes op dergelijke woonwijken, de strikte afbakening van de territoria en de belemmeringen van de bewegingsvrijheid om naar wijken te gaan die door andere bendes gecontroleerd worden, zoals blijkt uit de voorliggende informatie alsmede verzoekers' verklaringen reeds

jarenlang afgeperst te zijn door een bende en in dezelfde wijk te zijn blijven wonen, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekers niet bij machte zijn om de bende nader te identificeren. Van personen die beweren sinds 2012 te worden afgeperst door een bende en hen maandelijks renta betalen, kan niet worden aangenomen dat deze in het licht van bovenstaande informatie niet op de hoogte is van de bende met wie hij reeds jaren te maken heeft. Waar verzoekers in hun verzoekschrift geen duidelijkheid brengen en eraan vasthouden dat zij “denken” dat het over MS 13 gaat, hetgeen hen logisch lijkt gelet op hun macht in El Salvador en dat zij stellen uitdrukkelijk te hebben aangegeven dat het bende MS 13 is die hun wijk en hun stad beheerst, plaatsen zij de voorgaande vaststellingen niet in een ander daglicht. Algemene informatie over de tatoeages en de stelling dat deze ook kunnen verborgen zijn onder kleding en het dan ook begrijpelijk is dat verzoekers niet in staat waren de bende te identificeren volstaat gelet op wat voorafgaat evenmin. Hetzelfde moet gezegd worden bij de argumentatie dat verzoekers zich in een context van geweld bevonden waar deze bendes almachtig zijn en het recht in eigen nemen en veiligheidstroepen machteloos zijn. Overigens kan van iemand die beweert te zijn bedreigd redelijkerwijs worden verwacht dat deze minstens enige inspanning doet om te achterhalen wie daarvoor verantwoordelijk is.

Wat betreft de vaststellingen rond de keuze die de bende hen al dan niet heeft gelaten voeren verzoekers het volgende aan:

“Overwegende dat het tegenpartij verbaasd dat verzoekers hebben verklaard dat de gewapende bende hen in augustus 2019 niet langer de keuze heeft gelaten om voor hen te werken, hoewel zij nadien geld zijn blijven komen afhalen.

Dat zij echter wel in staat waren om details te verstrekken.

Dat verzoekster 15 dagen bij toerbeurt als schoonmaakster werkte.

Dat verzoekster na 15 dagen werken, thuis 15 dagen vrijaf had.

Dat wanneer verzoekster werkte, verzoeker voor de kinderen zorgde en omgekeerd.

Dat de gewapende bende verzoekers onder druk zette om voor hen te werken of, anders, moesten zij een maandelijks vergoeding betalen.

Dat in werkelijkheid de praktijk van deze gewapende bende altijd dezelfde is, namelijk dat men ofwel kan betalen ofwel voor hen moet werken.

Dat de verzoekers tot nu toe hebben kunnen bewijzen dat zij werkten en dus het bedrag hebben betaald dat hen werd gevraagd.

Dat toen in augustus 2019 de gewapende bende naar de woning van verzoekers kwam, beiden aanwezig waren.

Dat de bende toen dacht dat verzoekster en verzoeker niet meer werkten en zij trachtten te bekomen dat zij voortaan voor hen zouden werken door hen te zeggen dat zij geen keuze meer hadden.

Dat ze bedreigingen en druk tegen hen gebruikten.

Dat verzoekster verklaarde dat zij momenteel niet werkte omdat haar werkgever met vakantie was en haar diensten niet nodig had.

Dat zij probeerden de informatie te verifiëren door haar werkgever op te bellen.

Dat de werkgever mondeling kon bevestigen dat verzoekster voor hem werkte.

Dat de gewapende bende in dit verband niet heeft aangedrongen en de betaling van het gevraagde bedrag heeft geëist.

Dat hoewel de tegenpartij dit vreemd kan vinden, moet immers worden opgemerkt dat gewapende bendes altijd liquiditeiten nodig hebben.

Dat EL SALVADOR bovendien een arm land blijft en is het dus moeilijk om in dergelijke landen inkomsten uit fraude te garanderen.

Dat om deze reden de gewapende bendes de voorkeur geven aan betaling boven werk in natura.”

Verzoekers gaan er met dit betoog volstrekt aan voorbij dat zij allebei verklaard hebben de bendeleden hen vanaf augustus 2019 geen keuze meer gaven en enkel eisten dat ze met hen gingen samenwerken (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p.11; Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p.10). Zij verklaarden tevens dat de bende al sinds 2015 vroeg om samen te werken, dat zij meer moesten betalen omdat zij dit weigerden en dat aan dit systeem een einde kwam in augustus 2019 (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p.11; Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 10). Overigens acht de Raad het niet aannemelijk dat deze bendeleden sinds augustus 2019 enerzijds stellen dat er niet meer kan gekozen worden om hen vervolgens opnieuw de mogelijkheid laten te blijven betalen (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 11). Dit is tevens niet in overeenstemming te brengen met verzoekers' overige verklaringen, namelijk dat de bendeleden “bleven aandringen en aandringen” (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p.11) en dat indien verzoeker niet met hen zou samenwerken, de bendeleden hem “sowieso onder

dwang [zouden] meenemen” (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p.12). Verzoeker verklaarde zelfs dat ze hem zouden vermoorden indien hij niet met hen zou samenwerken (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 14).

De argumentatie dat de bende in augustus 2019 dacht dat zij niet meer werkten en zij trachtten te bekomen dat zij voortaan voor hen zouden werken door hen te zeggen dat zij geen keuze meer hadden, dat verzoeksters werkgever mondeling kon bevestigen dat verzoekster voor hem werkte, dat de gewapende bende in dit verband niet heeft aangedrongen en de betaling van het gevraagde bedrag heeft geëist is niet verenigbaar met de verklaringen dat deze bende veelvoudig bleef aandringen, dat ze verzoeker onder dwang zouden meenemen indien hij niet met hen zou samenwerken en zelfs vermoorden. Ook de verwijzing naar algemene informatie en de bewering dat gewapende bendes altijd liquiditeiten nodig hebben en het gelet op de algemene informatie dan ook gemakkelijk te begrijpen is waarom de bende verzoekers de gelegenheid gaven te bewijzen dat zij het maandelijks bedrag konden betalen, kan niet volstaan om voorgaande vaststellingen en verzoekers' eigen verklaringen in een ander daglicht te plaatsen. Overigens gaf verzoekster zelf nog te kennen dat de bende hen duidelijk had gemaakt dat ze niet meer geïnteresseerd waren in geld (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 10). Het argument dat de bende na betaling terug is vertrokken, kan evenmin overtuigen gezien uit verzoekers verklaringen duidelijk is gebleken dat betalingen alleen niet meer volstonden, dat zij geen keuze meer hadden en de bende enkel samenwerking eiste en bleven aandringen. De Raad acht het in de door verzoekers geschetste context dan ook niet aannemelijk dat een bende genoeg zou nemen met betaling en dan gewoon zou vertrekken na betaling en hen vervolgens gerust zou laten.

De vaststelling dat verzoekers na het incident in augustus 2019 geen verdere problemen meer hebben gekend trachten verzoekers te verklaren door er opnieuw op te wijzen dat zij hun betalingen hadden hervat, dat verzoekster thuis niet aanwezig was en dus het werk had hervat en zij dus niet meer bang moesten zijn. Opnieuw wordt gewezen op het feit dat het gelet op de door verzoekers geschetste context niet aannemelijk is dat de bende genoeg zou nemen met betaling en het hervatten van het werk. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker, wanneer hij tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd waarom de bendeleden na het incident in augustus 2019 niet meer zijn langsgekomen, louter antwoordt *“Ik denk dat ze niet meer gekomen zijn omdat ze erachter gekomen zijn dat ik er niet meer was, dat ik was vertrokken”* (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p.14), terwijl hij daarentegen zelf aangeeft dat zij nog twee maanden renta betaald hebben (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 11, 13, 14; Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p.12), en dat ze die ene keer gekomen waren om hem “te verwittigen dat het geen grap was” (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p.14).

Het gegeven dat zij bleven werken en bleven betalen en op die manier hoopten zichzelf buiten gevaar te houden kan vervolgens evenmin ter verschoning worden aangewend voor het feit dat zij bijna dagelijks het huis verlieten om te gaan werken, de kinderen naar school te brengen en naar de kerk te gaan. Dergelijk gedrag wijst overigens niet onmiddellijk op een dringende nood aan bescherming. Van iemand die beweert een nood aan internationale bescherming te hebben, kan worden verwacht dat hij zich discreter opstelt en eventueel enige inspanningen doet om zichzelf te beschermen.

De algemene informatie over het functioneren van bendes en hun macht en dat zij weten waar verzoekers wonen en dat zij nergens heen kunnen om zich te verbergen wijzigt hier niets aan. Verzoekers doen hiermee geen enkele afbreuk aan de voormelde concrete vaststellingen. Verzoekers slagen er niet in de concrete problemen die zij zouden hebben aannemelijk te maken, zodat een loutere verwijzing naar algemene informatie niet volstaat.

Ook waar verzoekers in het verzoekschrift ontkennen dat verzoekster niets wist over de betaling van renta door verzoekers zus, beperken zij zich tot een blote bewering. De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of verzoekers zus renta moest betalen, waarop verzoekster antwoordde dat zij dit niet weet (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 13) en hieraan bij confrontatie met verzoekers verklaringen toevoegt dat zij daar met hem niet over heeft gesproken en het niet weet (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 14).

Tot slot wordt vastgesteld dat verzoekers in het verzoekschrift bevestigen dat hun problemen geen verband houden met de problemen van de broers en zussen van verzoekster die enkele jaren geleden naar België vluchtten.

De verwijzing naar algemene informatie en een risicoprofiel als “taxichauffeur”, hetgeen *in casu* overigens geheel niet aan de orde is (verzoeker is landarbeider en verzoekster werkte als schoonmaakster), is ontoereikend om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond, waarbij verzoekers in gebreke blijven.

2.4. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas. Het geheel aan documenten en verzoekers' verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers' vluchtrelaas en hun vrees voor vervolging en risico op ernstige schade niet geloofwaardig. Verzoekers slagen er niet in de concrete problemen die zij zouden hebben aannemelijk te maken.

2.5. Verzoekers betogen nog dat zij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico lopen om door bendes te worden geveiseerd omwille van hun eerdere problemen met een bende en hun verblijf in het buitenland

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, waarnaar verwezen wordt in de verweernota, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven.

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bende-geweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden geveiseerd. Hieruit blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer.

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt helder dat een vertrek uit El Salvador omwille van bende gerelateerde problemen een risicoverhogende en verzwarende factor is bij terugkeer naar El Salvador.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “*certain returnees from abroad*” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “*depending on the particular circumstances of their case*” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de aangehaalde bedreigingen en problemen door en met de bende niet geloofwaardig. Het blijkt dan ook niet dat verzoekers voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stonden, evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers bij terugkeer naar El Salvador enig verhoogd risico lopen om te worden geveiseerd door bendeleden.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers' verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekers bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zullen worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu hun beweerde problemen met de bendes niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van de individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

2.6. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers' betoog dat hun vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' dan wel 'sociale groep', valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor de argumentatie dat zij in El Salvador geen bescherming kunnen krijgen.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers bij terugkeer naar El Salvador zouden worden vervolgd of geïsoleerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.7. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekers brengen geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De informatie die zij aanhalen in hun verzoekschrift is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. De verwijzing naar de *“Elgafaji”*-rechtspraak van het Hof van Justitie is bijgevolg niet dienstig.

2.8. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoekers heden dreigen te worden vervolgd of gevisieerd in El Salvador. Bijgevolg is verzoekers' verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

2.9. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat de artikel 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

2.12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF